

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 45.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874487424/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

den himmelske. Lær at elske, og det vil De lære, det kender jeg Dem nok til at kunne forudsige, saa vil Deres Henrykkelser faa Stof at møtte sig med. De vil leve i Himlen og dog paa Jorden.

Fru Cecilie anstrengte sig for at forstaa Dommens Præmisses. Det susede og summede i hendes Hoved, Taakerne svømmede om i en tæt berusende Dunst, der lagde sig tungt paa hendes Aandedræt.

— Ja det anstrenger Dem, sagde Præsten og klappede hende paa ny. Vi fortsætter en anden Gang; jeg besøger Dem snart.

Da Præsten havde fulgt hende ud og atter skulde til at passere Døgligstuen, stod Fru Krause i et af dens Vinduer og saa' ud efter den hortgaaende unge Fru. Hun vendte sig om og betragtede Præsten med et saa skarpt, spottende Blik, at han som stukken af en Knappemaal fór i Vejret.

— Aa lad mig være fri for de Øjne, der som Slangebrodde vil dræbe min Begjæstring, min Trosvarme, min . . . Det er afskyeligt, det er oprørende!

Fru Krause smilede og trak paa Skuldrene, idet hun fortsatte Præstens begyndte Frase:

— Og som fremfor alt generer min kære Fætter i hans saliggørende Selvtillid, som gør ham saa stor i hans egne og saa mange skønne Kvinders Øjne.

— Vil Du bestandig vedblive at hade mig, Augusta? sagde Præsten nu i en behjælpende Tone.

— Hade Dig? — aa nej! Jo længere jeg kender Dig, jo mindre ansvarlig tror jeg Du er.

— At Du ikke kan glemme vore Børnestreger!

— Aa ja. Du har lettere ved at glemme end jeg; det er din store Fordel i Livet. Lad mig hjælpe paa din Hukommelse. Jeg har nu tiet i en hel Del Aar, og før vi skilles, skal Du høre Sandheden, som Du har en stor Gave til at smutte fra. Kan Du for Eksempel huske den smukke unge Student, der i Ferien besøgte sin Onkel paa Gaarden ved Helsingør? Han strømmede over af Poesi i bunden og ubunden Stil, i Tale og paa Papiret. Og alt dette væltede han ud over sin nitteaarige Kusine i Sommeraftenerne med Maaneskin paa Sundet, Nattergalesang fra Skovkrattet, Kaprifoliumsduft fra Haven osv. osv. Aa Gud! husker Du, da Hr. Studenten i salig Rus sank til Kusine Augustas Bryst med Citatet: „Jeg har min Helga! Hører det, I Sale!“ Nu forekommer det mig saa ubyre latterligt! Samme unge Hr. Alstrup sank jo helt daanende

hen, og Pigebarnet maatte snakke for ham som for et sygt Barn eller et kædent Fruentimmer.

— Børnestreger, Børnestreger! raabte Præsten igen og stampede i Gulvet.

— Naa ja. Men den Slags Streger har vedkommende Hæder nu drevet i nogle og tyve Aar og bestandig fundet Kvinder, der vilde lege Munken gaar i Enge med ham. Den lille Frue, der gik herfra, er nok den nyeste Legekammerat. Ulykken er, at nogle tager Legen for Alvor. Det gjorde uheldigvis Kusinen; at det var dumt, kan Du have Ret i. Det kædne Drengbarn blev jo imidlertid Kandidat og gjorde et Besøg hos en anden Onkel paa Fyn. Forandring fryder: der var nu en blond, lille fin Kusine; den forrige var høj og brunet. Den lille blonde havde en Arv i Vente . . .

— Augusta! jeg fordrer, at min afdøde Hustru skal omtales med Pietet.

— Stakkels Barn! Hun fik den poetiske Teolog, som hun beundrede, af hvis rige Aand hun vilde suge Næring, men han maatte sprede sig, han maatte gøre Erobringer. Du taler om Pietet! Har Du nogen Sinde skaaet den lille Stakkel for dine forføngelige Fordringer, for Synet af dit Kurmageri? Hensmægtede hun ikke, indelukket i sit Hjem, sygelig og sørgmodig, mens Du soledede Dig i dine Triumfer som Taler og som — hahaha.

— Jeg fordrer Agtelse for min Gerning, der er viet til det helligste. Du lyver, hvis Du kalder mig en vantro og en Hykler.

— Det gør jeg heller ikke, for det er Du ikke. Du tror paa din Maade, men det er ogsaa en af dine Evner, at Du kan tro paa alt, der kun yde Dig Stof til at glimre. Du bliver rørt over din egen Betagethed af det, Du giver Dig af med, saa Du bilder Dig ind, at Du omfatter det alvorligt. Der er ingen fast Bund noget Sted i Dig. Alt er gyngende, bævende, sprudlende eller spruttende. Det beruste mig i sin Tid. Men da Du bedrog mig, da kom det haarde, onde eller stærke, jeg véd ikke hvad, op i mig. Jeg vilde spille op imod Dig. Derfor giftede jeg mig med en Mand, som alle antog for hovedrig. Jeg vilde have et glimrende Hus, der skulde bugne af Malerier og Kunstsager og være fuldt af aandsfulde Gæster. Aa, kan Du huske, da Du første Gang besøgte mig i mit Hjem? Jeg saa', hvor Du indvendig anstillede Sammenligning mellem min første Sal i Bredgade og den tarvelige Landsbypræstegaard fra dit første Kald. Naa — alt styrtede sammen; jeg klager ikke over, at det gik, som det gik, det var min forlyente Straf.